

uit, net een groote steur, met de ijsbonken als schobben. Je wordt er wee van als je 't ziet, dat gekruis en gestapel en gestoot.

„Die Noorsche kof zal 't ook kwaad hebben van nacht op de rivier, denk je niet?”

„Of-i! Maar 't is zijn eigen schuld. Waarom is hij, voor de boel dicht lag, niet in de haven gekomen, net als die twee schoeners en die Engelsche smak. Maar dat heb je nu altoos van dat eigenwijze volk. Omdat ze bij derlui thuis nagenoeg altijd in 't ijs zitten, denken ze, dat ze er alles van weten. Bah, t is wat! Net of een ijsbeer over schaatsenrijden wou meepraten, omdat hij ook geregeld in 't ijs zit. Maar ze zullen 't ondervinden. Voor mijn part. 'k Zal geen hand voor 'r uitsteken, dat verzeke ik je. Al gaat de heele schuit naar den kelder!”

„Nou, nou, Jaap! Dat meen je niet!”

„Nee, waarachtig . . .!”

„Ho, ho! zou jij die lui zoo zwaar willen straffen voor hun dwaze onvoorzichtigheid? En verleden jaar dan, toen die Engelsche brik met alle geweld uit wou, al was er geen loods aan boord, en al hadden al de lui 't hem afgeraden? Wie was de eerste om met de blazerschuit van Hein Schelvisch uit te gaan om de lui van 't wrak te halen, toen ze op den Oost-Bonker haast uit mekaar geslagen waren!”

„Nou ja! Dat's flauw. Als je nou *ziet* dat ze verzuipen, nou, dan ben je toch geen hond!” moppert Jaap, zijn verlegenheid achter een ruw woord verschuilend.

Bot-Jaap doet als verscheidene menschen: hij schaamt zich *goed te zijn*.

Jaap versnelt zijn pas, wat echter alleen bewerkt, dat ook Molm beter doorstapt en ze dus zoo een minuut of wat eerder aankomen even voorbij het huis van Zeevang, waar een heele troep visschers en matrozen bij elkaar staan.

„'N-avond!” klinkt het van weerskanten.

„Zoo, Japie! Hoe gaat 't jô?” voegt Zeevang den luimigen botvisscher toe.

„Nou, wat zal 'k zeggen? Belabberd! Net een gevoel als een haring in een hooischuur! Ik ben in geen week of acht op zee geweest. Altoos maar rondzabberen hier aan de hoofden en aan de kaai en dan weer ereis een bakje doen. Maar dat gaat je allemachtig vervelen, dat vertel ik je. Nou, enfin, jij zult 't ook wel weten, je zit nou al een jaar of drie aan den wal!”

„Vervelen? Man, zwijg stil! 't Is om je dóód te vervelen. Weet je, wat je hebt? Er is hier veel zeevolk, en veel vaart, dus nog al wat vertier en zoo-doende heb ik afwisseling. Maar nu de rivier dicht ligt, nu is 't een dooie boel.

„Ze hebben op de Noorsche kof de zeilen weer aangeslagen. Ze verbeelden zich zeker, dat ze morgen of overmorgen weg zullen kunnen!” zegt spottend een jong varengast, die er over heeft hooren praten, dat de kof-kapitein niet naar raad had willen luisteren en daardoor ingevroren was buiten de haven.

„Praat, als je er wat van weet, en hou anders je snavel dicht!” duwt Zeevang hem toe, tot groot genoegen van een paar anderen, die de neuswijsheid